

דתיים מנותקים

בפתח חג הסוכות זה, הימים המקודשים האלה, עומדים בני ישראל ומתרוצצים, זה להשיג ארבעת המינים המהודרים שבמחרים יוכל לעמדו, זה לחזק את סוכתו שבבנייתו הוא החל כבר במוצאי יו"ה"כ, כדי להחל את השנה במצוות, וזה בקישוט הסוכה שסביבה וסביב הלולב סובב כל העיקרון של הידור כל מצווה. כמה נהדרים ימים אלה, בהם מתוך שמחה אמיתית פנימית שואפים לישוב ב'צילא דמהימנותא', בצל השכינה השורה על עם ה' באופן מיוחד במהלך אירוע מקודש זה. יש כאן ללא צל של ספק הישג מרשים של חינוך אלפיים שנות גלות, חינוך שהביא להתמסרות ללא קץ לעבודת ה', תוך התעלמות הסובב, ואף לעתים בתוך הנסיונות המרים והקשים ביותר שהקיפו אותנו מכל עבר, ומיררו את חיינו. מנוחתנו הייתה רק בקודש, במפגש הבלתי אמצעי עם הנשגב, עם היפה, עם הנהדר, עם האינסופי. ב"ה שזכינו לכך.

אך אסור לנו לשכוח איך מחיים לאומיים תוססים, ואף סוערים שאין כמותם, הגענו עד הלום, עד אותו עיסוק במימד הפרטי, האישי בלבד, כמה שמקודש יהיה, תוך מחיקת כל היבט לאומי. ובכן, כפי שהזדמן לנו כבר פעמים רבות להדגיש בשם גדולי רבותינו המקובלים, זו הייתה כל מטרת הגלות: לשבור את החיים הלאומיים הרקובים, שהורידו אותנו עד הדיכוי התחתונה ביותר של ההתנהגות האנושית, עד השפלות הבלתי מוסרית ביותר שגרמה לאותו חורבן נורא בסוף בית שני. הגלות שברה את רוח עושים זה שאפף אותנו בארצנו, והניחה את יסודות יראת השמיים הטהורה ברמה של העם כולו. אבל האם יש לעצור שם? לא, נשיב ללא היסוס! אין עם ללא חיים לאומיים בריאים, וכל שכן שאין עם ה' יכול להתגלות במלוא שיעור קומתו אלא כגוי אחד בארץ'.

שבנו זה עתה בניסי ניסים לארץ קודשנו, ועלינו להחזיק במעוזנו, באותו קודש אישי פרטי נשגב שנבנה במסירות כה גדולה, אך יחד עמו עלינו גם להוסיף את המימד הלאומי הנכון והבריא. אבל כנראה לא ניתן למחוק במחי יד את טומאת הגלות. מדינת ישראלית לא הצליחה עדיין להשיב לעצמה את המימד הלאומי כפי שעליו להיות. בדרך שיקומו, או שהיא הלכה במסלול מוטעה לחלוטין, או שהיא רמסה את הקודש. כדוגמה למסלול מוטעה באופן נורא ממש, יש להצביע על מערכת היחסים, שבין דתיים, בין חילוניים, הולכים בה, והורסים את שנבנה בעמל וטורח אין קץ. ה'חילוניים' המשתיתים חיי לאום על מערכת יחסים רגילה שבין אומות, לא מצליחים להבין לא את האנטישמיות ולא היחס המחפיר של העמים כלפינו, כי הם רואים במדינתנו מדינה 'ככל המדינות'. וה'דתיים' פתאום 'גילו' את החובה לאחוז בגישה אוניברסליסטית, השוכחת ומשכיחה את מה שעוללו העמים. ובמטה קסם מזעזע, הם מטיפים לנו את החובה להתרפס מאהבה על גדולי שונאינו, כאילו לא קרא דבר במהלך תולדותינו. ואין כמו חג הסוכות כדי לזכות לראות את המחזה העגום של עשרות רבנים בציונות הדתית, ההופכים את החג ל'משימת קודש' אוניברסליסטית כלפי אומות העולם (פיגור של אלפיים שנה אחרי הנצרות), משום שמצאו כמה מדרשים, בהם לא הבינו דבר וחצי

דבר, לפיהם שבעים הפרים של סוכות היו נקרבים בסוכות בשביל שבעים העמים. יש כאן בעיניי גילוי של מחלה פסיכו-פתולוגית של רבים בעמנו, שבגינה מרגע שטבח בבני עמנו נעלם מעט קט, מייד רבים בתוכנו חשים חובה למסור את כל כוחותיהם ומאוויהם לחפש טובת העמים, במיוחד זו של רוצחיהם ומעניהם (ככל הנראה כדי לא לאבד את תחושת ההנאה המזוכיסטית היהודית הגלותית), וכל זה, במקום להבין שבעים פרים אלו נקרבים כדי להציל עולמנו מנזקי העמים, וכך מבלבלים בין 'כהן' ל'שמש'. בשעה כזו, אנו נקראים יותר מאי-פעם, להצלה. עלינו לזעוק: אנו ממלכת כהנים, לא ממלכת שמשים!

ומדוע כה רבים מוכים בסנוורים בעמנו בכל דור ודור? זוהי חידת עולם, הטעונה פענוח ללא ספק. את העיוורון הזה, אינו יכול לא להזכיר לנו את הפסלים הידועים לשמצה, שהציבה הנצרות בשערי כמה קתדראלות בעולם (במיוחד בשטרסבורג לדוגמא), כאשר פסל של נערה יפה, המסתכלת בחן וחמלה על כל העולם מייצגת את הנצרות, ופסל נערה מיוסרת, עיניה מכוסות ברצועה המונעת ממנה להביט על כל מה שקיים, מייצגת את היהדות. לא נשתף פעולה עם מגמה אנטישמית מגועלה זו, אך קשה להימנע מלחוש שאם אכן שקרי הוא העיוורון של היהדות, איננו כל כך שקרי העיוורון של לא מעט מאחינו כשסגורים על עצמם אינם רואים את העתיד הפרובלמטי הממשמש ובא. את השואה סירבו לראותה באה, את מלחמת יו"ה"כ שכמעט מחקה את נס תקומת מדינתנו לא רצו לראות, את הסכמי אוסלו גם לא, ואת המהפכה שטמן מתחת לרגלי כל עמנו אהרן ברק בשנאתו לכל מימד יהודי ייחודי בהעברת החוק 'כבוד האדם וחירותו' (נגדו הרמתי את קולי וסירבו כל הדתיים להקשיב והפכו אותי לתמהוני, כולל חרדים) גם אותה סירבו לראות, ועתה הקמת המדינה הפלסטינאית הנרקמת לשמחתם של לבני ושל לפיד (הוא החל אתמול להשמיע קולות צהלה מהסכמים אלה) ועוד, הם אינם רואים. עסוקים כל כולם בקטנות וקטני קטנות, בבחירות עירוניות או בתקציבי ישיבות, ארץ ישראל נשמטת ח"ו מתחת רגלי האומה, והם נשארים שוקעים בטיפול בפרט תוך התעלמות מדאגה לכלל האומה, וכולם שותקים!! הממשלה הסכימה להיענות לבקשתו של צאצא כהנים משומדים, ז'ון קרי (כנראה בבחינת 'אם תלכו עמי בקרי!!) ואת הנורא שרוקמים שם מתחת לאפנינו הם דואגים 'לא להדליף', כמובן כדי שעם ה' לא יוכל להתנגד למזימות נגדו, ולהעמיד את כל האומה מול עובדה מוגמרת שלא יוכל איש לסרב לה.

וכל זה משום שבעיניי, אין צל של ספק שהבעייה הקשה ביותר של מדינת ישראל מאז היווסדה, היא שאין בה כל הבנה אלמנטרית ביותר של מערך היחס של אר"ה אליה, קרי אל עם ישראל. אולי הכל טמון בהבדל בין שמה כיום לשם שהיה אמור להיות יותר תואם לה, והוא: מדינת עם בני ישראל! שם המבטא זהות ערכית רוחנית במקום זהות לאומית בלבד!

דתיים אנטי ציונים הרדימו את עם ישראל ערב השואה, מפקדי הצבא הרדימו אותו ערב מלחמת יו"ה"כ, נשיא המדינה הנוכחי וחבר יועציו הנוראיים הרדימו אותו ערב הסכמי אוסלו, פוליטיקאים ערב ההצבעה על חוק 'כבוד

האדם וחירותו' שהיה צפוי להיהפך לרועץ, ועתה, כל הממשלה מרדימה אותנו בשעה שאורגים את חוטי ירעת המדינה הפלסטינאית ר"ל!
אם יש מסר לכולנו ערב סוכות זה, הוא לזכור שרגע השיא בחג הוא שמחת תורה, יום בו הקב"ה מבקש להתבודד עם עמו בלבד. עם לבד ישכון ובגויים לא יתחשב. קוראים כל מנהיגי האומה, הרוחניים בראש, והפוליטיקאים אתם להוציא דיון זה חוצה, ולהביא את העם להכיר את גודלו ומעמדו הנבחר והמיוחד.

הרב ד"ר אליהו זייני
ראש ישיבת 'אור וישועה' - חיפה